

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

13 март 1979 година*

“Право на установяване”

С предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от страна на Tribunal de grande instance на Lure по производството, висящо пред този съд между

SA Des Grandes Distilleries Peureux във Fougerolles (Haute-Saône),

и

Директора на данъчната служба на Haute-Saône и района на Belfort във Vesoul

относно тълкуване на членове 10 и от членове 30 - 37 от Договора за ЕИО

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н J. Mertens de Wilmars и Mackenzie Stuart, председатели на състав, R. Monaco и г-н PM. Serensen, A. O'Keeffe, G. Bosco и A. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н Н. Maugas,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С акт от 21 април 1978 г., постъпил в Съда на 19 май, Tribunal de grande instance на Lure, е отправил запитване за преюдициално заключение по член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на членове 10 и 37 и други разпоредби от Договора за свободно движение на стоки.
2. Въпросът е бил поставен в хода на производство, започнало през 1976 г. между ищеца по главното производство и компетентните френски административни органи и се отнася до правото на ищеца да внася във Франция за целите на дестилиране портокали, преминали през мацерация в алкохол, с произход от Италия, пуснати в свободно обращение.
3. Когато ищецът е уведомил администрацията, че внася продукта за целите на дестилиране, последните са отговорили, че вносът не може да бъде спрял, но ще бъде отказано издаването на лиценз за дестилиране, тъй като това би противоречало на член 268 от приложение II към Code General des Impôts (Общия данъчен кодекс.)

* Език на производството: френски.

4. Цитираният член, изменен с член 2 от Указ № 74/91 от 6 февруари 1974 г. (Официален вестник на Френската република от 8 февруари 1974 г.), гласи че „забранява се дестилацията на вносни суровини, с изключение на пресни плодове, различни от ябълки, круши и грозде”.
5. Член 268 е част от група от разпоредби относно търговски монопол на етилов алкохол, включени специално в Code General des Impôts (книга 1, дял 1, глава III, косвени данъци и данъчни монополи, раздел I, параграф 1 (алкохол), буква В, икономически режим (членове 358 - 399) и приложение II (членове 268 - 275) от кодекса).
6. Съгласно член 358 и последващи от Code General des Impôts, последиците от монопола се изразяват в това, че производители на етилов алкохол, установени във Франция или в централна Франция, трябва да запазят нивото на производство на етилов алкохол, с изключение на точно определени алкохолни напитки, изрично посочени в този член.
7. Произведеният обем се определя чрез фиксирани годишни квоти, разпределени от съответния министър между производителите в зависимост от техния технически капацитет.
8. Срещу задължението на производителя за доставка, монополистът има задължение да изкупува въпросния алкохол по цени, които периодично се определят със заповед на министъра на финансите.
9. Държавата препродава закупения алкохол по фиксирани официални цени в зависимост от предназначението на алкохола.
10. Съгласно член 385 от Code General des Impôts вносът на алкохол от чужбина също се запазва за държавата.
11. Въпреки това, що се отнася до алкохол, използван без необходимост от по-нататъшно обработване, алкохол и алкохолни напитки с произход от други държави-членки, Указ № 74/91 от 6 февруари 1974 г., по-специално приет в контекста на адаптиране на монопола към прилагането на член 37 от Договора, прекратява вноския монопол, така че с влизането в сила на указа алкохол и алкохолни напитки могат да бъдат внасяни от други държави-членки и продавани във Франция след плащането на определени данъци, които не са предмет на главното производство.
12. Забраната, съдържаща се в член 268 от приложение II за дестилиране на определени вносни суровини, трябва да се свързва с разграничението, което се прави в член 358 от Code General des Impôts, а именно между алкохола, запазен за държавата (монополен алкохол) и този, който е за свободна продажба (свободен алкохол).
13. От сравнението между двете разпоредби е видно, че член 268 забранява дестилирането на вносни суровини, подходящи за производството на алкохол, които трябва да се запазят за монопола, докато суровините, подходящи за производство на алкохол, които не се доставят на монопола, могат да бъде използвани свободно.
14. Ищецът твърдеше, че забраната, съдържаща се в споменатия член 268, е несъвместима с общностното право и е отнесъл спора пред Tribunal de grande instance, който отправи следното запитване за преюдициално заключение:

„Дали забраната за дестилиране на алкохолни напитки от вносни материали, с изключение на пресни плодове, различни от ябълки, круши и грозде (член 268 от приложение II към Code General des Impôts) е съвместима с членове 10 и 37 или други разпоредби от Римския договор относно свободното движение и обращение на стоки с произход от трети страни, и по-специално що се отнася до дестилиране на алкохолни напитки от портокали, преминали през мацерация в алкохол, с произход от Италия?“

15. От решението на националния съд е видно, че наказателното производство, образувано срещу ищеца по главното производство, е за нарушаване на въпросната разпоредба и с оглед на това е наложена глоба от 17,804 34319 FRF за нарушаване на икономическия режим за алкохола.

16. Въпреки, че съгласно член 177 от Договора съдът не е компетентен да се произнася по съвместимостта на националното законодателство с общностното право, предвид доводите, изложени от националния съд, съдът може да изведе от редакцията на относимите разпоредби факторите, свързани с тълкуването на общностното право.

17. Разбран по този начин въпросът по своята същност е свързан с това дали член 37 от Договора, от една страна, и член 30 заедно с член 10, от друга страна, позволяват държава-членка, която поддържа търговски монопол с алкохол, или обратно, забранява запазването на ограничения относно дестилирането на определени суровини, подходящи за обработване на алкохол и внесени от друга държава-членка. В настоящия случай, подобни суровини – портокали, преминали през мацерация в алкохол, произведени на територията на същата държава-членка, не подлежат на тези ограничения.

18. Позовавайки се на разпоредбите на Договора относно „свободното движение на стоки“, въпросът е равнозначен на това дали мерки от вида, предвидени в националното законодателство, представляват мерки с равностоен ефект на количествени ограничения за вноса по смисъла на член 30 от Договора.

19. Позовавайки се на член 10 от Договора националният съд се е насочил към изясняване на въпроса дали фактът, че портокалите, преминали през мацерация в алкохол, са с произход от трета страна и са в свободно обращение в Италия има връзка с решаването на делото.

20. На последно място, позовавайки се на член 37 от Договора, съдът отправя въпроса дали ако мерките, подобни на тези, съдържащи се в член 268 от приложение II, се тълкуват като мерки с равностоен ефект на количествени ограничения за вноса, все пак, тези мерки се тълкуват като допустими в контекста на търговския монопол в съответствие със задължението, наложено на държавите-членки по силата на член 37.

21. Би било подходящо на този въпрос да се отговори като се следва редът, описан по-горе.

Член 30 от Договора

22. Забранявайки въвеждането между държавите-членки на мерки с равностоен ефект на количествени ограничения за вноса, член 30 от Договора обхваща всички търговски правила на държавите-членки, които могат да затруднят, пряко или

косвено, действително или потенциално, вътрешната търговия в рамките на Общността.

23. Затрудненията пред вътрешната търговия в Общността, произтичащи от разликите между разпоредбите на националните законодателства, които все още не са хармонизирани по отношение на търговията и употребата на определени продукти, представляват поначало мерки с равностоен ефект на количествени ограничения, доколкото тези разпоредби се прилагат без дискриминация към продукти внос от други държави-членки и продукти, произведени на територията на съответната държава-членка.

Член 10 от Договора

24. Член 10, параграф 1 гласи „приема се, че продукти с произход от трета страна са в свободно обращение в държава-членка, ако формалните изисквания за внос са изпълнени и дължимите вносни мита или такси с равностоен ефект са били събрани в тази държава-членка и ако не е упражнено правото за пълно или частично намаление на вноските мита или такси.

25. Член 9, параграф 2 предвижда разпоредбите на Договора относно премахването на количествени ограничения между държавите-членки (дъл втори, глава I, раздел 2 на Договора) да се прилагат за продукти с произход от трети страни, които са в свободно обращение в държава-членка.

26. Следователно, забраната за въвеждането на мерки с равностоен ефект на количествени ограничения във вътрешната търговия на Общността има същия обхват спрямо вносните продукти от друга държава-членка, след като са в свободно обращение в тази държава-членка, както спрямо тези продукти, които са с произход от същата държава-членка.

Член 37 от Договора

27. Член 37 от Договора е специална разпоредба, насочена не към забрана, а към приспособяване на държавните монополи с търговски характер, от една страна, с оглед осигуряване в края на преходния период на премахването на дискриминацията относно условията за доставяне и търговия на стоки, съществуващи спрямо граждани на държавите-членки (член 37, параграф 1) и, от друга страна, с оглед осигуряването на изпълнение на задължението държавите-членки при управлението и приспособяването на търговски монопол да не въвеждат нови мерки, което противоречи на принципите, посочени в параграф 1 или които ограничават приложното поле на разпоредбите относно премахването на митата и количествените ограничения между държавите-членки (член 37, параграф 2).

28. Правилата, съдържащи се в член 37, параграфи 1 и 2 се отнасят само до дейностите, присъщи на специфичната работа на монополите и не са относими към разпоредбите на националното законодателство, които не са свързани със специфичната дейност на монополите.

29. Разглежданият въпрос е свързан с търговски монопол, и по-специално със задължението на националните производители на определени алкохоли да поддържат продукцията от алкохол съгласно ограничения, определени в годишни квоти от публичните власти, и да предоставят продукцията си само на монополиста, който има

съответно задължение да изкупува въпросната продукция на публично оповестени цени.

30. От националния характер на търговските монополи, посочени в член 37, и от възможността за поддържане на монополите след приспособяването в съответствие със същата разпоредба, следва, че задължението за доставки на монополиста и неговото задължение да изкупува доставените количества относно националния алкохол не се счита за дискриминация по смисъла на член 37, параграф 1 или за количествено ограничение по смисъла на член 37, параграф 2. Все пак, забраната за дискриминация между граждани на държавите-членки относно условията, при които произвеждат и продават стоки, не позволява да се прави разграничение между алкохол, произведен в рамките на държавата в зависимост от това дали е произведен от дестилирането на местни суровини или напротив от дестилиране на суровини с произход от друга държава-членка.

31. Горният извод се потвърждава с още по-голяма сила в случаите, когато в резултат от системата, регулираща монопола, властите на държавите-членки имат право да определят ежегодно количеството произвеждан алкохол, което трябва да се доставя на монопола.

32. Следователно, правилният отговор на поставения от националния съд въпрос е:

а) Разпоредба на националното законодателство, забраняваща дестилирането за целите на производство на продукти, запазени за национален търговски монопол, получени от суровини с произход от други държави-членки, представлява мярка с равностоен ефект на количествено ограничение по смисъла на член 30 от Договора и дискриминация относно условията, при които се произвеждат и продават стоки, по смисъла на член 37, параграф 1 от Договора, ако забраната не се прилага спрямо подобни суровини, произведени в държавата-членка.

б) Липсват основания да се прави разграничение между продукти, пуснати в свободно обращение в друга държава-членка и внесени от трета страна, и продукти с произход от тази държава-членка.

По съдебните разноски

33. Разноските, направени от Комисията на Европейските общности, предоставила становища на Съда, не подлежат на възстановяване.

34. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в процеса, висящ пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, отправен от Tribunal de grande instance на Lure с акт от 21 април 1978 г., реши:

1. Разпоредба на националното законодателство, забраняваща дестилирането за целите на производство на продукти, запазени за национален търговски монопол, получени от суровини с произход от други държави-членки, представлява мярка с равностоен ефект на количествено ограничение по смисъла на член 30 от Договора и дискриминация относно условията, при които се произвеждат и продават стоки, по смисъла на член 37, параграф 1 от Договора, ако забраната не се прилага спрямо подобни суровини, произведени в държавата-членка.

2. Липсват основания да се прави разграничение между продукти, пуснати в свободно обращение в друга държава-членка и внесени от трета страна, и продукти с произход от тази държава-членка.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 13 март 1979 година.

Подписи